

Lovforslagets enkelte Paragraffer saa vel som Sagen i sin Helhed sattes under Forhandling under et.

Det. Hansen: Maa jeg blot saa Lov til at gøre den Bemærkning, at jeg siden 2den Behandling har bragt i Erfaring, at der ikke var den mindste Stemning i det andet Ting for at faa de Forandringer, som jeg har anbefalet her, og som den højtærede Minister ogsaa mente kunde være ganske heldige, saafremt de ikke vilde medføre, at Loben ikke udtom. Jeg gør blot opmærksom paa, at naar der bliver ved at staa i § 5 i denne Lov med sin Farvekala, og i Ministeriets Instruks af 17de Maj 1888, som der nu staar, vil det blive endnu vanskeligere, end det hidtil har været, at ramme Margarinen, der er ulovlig farvet. Men i øvrigt sætter jeg ingen Pris paa, at det virkelig skal forhindres, at Margarinen bliver noget gulere, end Meningen egentlig er. For mig maa Margarinen gerne være ligesaa gul som Smør.

Breinholt: Det vil sikkert endnu være i ærede Medlemmers Grindring, hvilken Bevægelse det første Margarinelovforslag fremkaldte her i Tinget, det satte i ikke ringe Grad Lidenskabene i Bevægelse, og sammenligner man nu dermed den Ro, hvormed nærværende Lovforslag er gaaet gennem Tinget, kunde man vistnok næsten fristes til den Antagelse, at Stormen i hin Tid var en kunstig fremkaldt og fuldstændig uberettiget. En saadan Antagelse tror jeg imidlertid var fuldstændig uberettiget og falsk; thi der er noget, der hedder Resignation; man finder sig undertiden i en fuldbyrret Rendsgerning, bøjer sig tilsyneladende taalmodig under det uundgaaelige. Og saaledes er det her; det en Gang givne kan ikke let tages tilbage; jeg tror, det vistnok er Erkendelsen heraf, der har bevirket Roen nu. Anderledes var det jo paa hin Tid, da Spørgsmaalet endnu stod ganske aabent, da man troede at kunne fordre „rent Land“, det vil sige: Holde vort Land rent for kunstige og stussende Efterligninger af „vort gode, danske Smør“, et Udtryk, der jo nu næsten hos mange er blevet til et Haansord, naaget jeg tror, at vort Land og selve Spotterne vilde befinde sig meget ilde, hvis ikke dette gode danske Produkt eksisterede. Naar jeg imidlertid har taget Ordet nu, er det ikke for at fremsætte disse mere almindelige Bemærkninger og for at hævde Berettigelsen af, hvad der i sin Tid fandt Sted, da det danske Landbrug troede at kunne fordre og ogsaa

haabede at ville blive hørt for at faa vort vigtigste Landbrugsprodukt beskyttet mod saadanne stussende Efterligninger. Nej, jeg har tillige noget andet paa Sinde, noget, der staar i den nøjeste Forbindelse med dette Lovforslag, naaget det ganske vist ikke har Blads i Lovforslaget eller heller ikke vil kunne faa Blads der, ligesom det heller ikke angaar den højtærede Indenrigsminister, thi det er et finansministerielt Æmne. Jeg betragter derfor, at den højtærede Finansminister ikke er til Stede her, men jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister velvillig vil meddele sin høje Kollega de Bemærkninger, jeg nu finder Anledning til at gøre. Det vil jo vides, at Hovedraastoffet for Margarine er Oleomargarin. Jeg søgte under Toldlovens 2den og 3dje Behandling her at godtgøre, at dette Stof var en Talgart, at det var Talg, hvorfra Stearinen var udstilt, og at dette Stof derfor naturlig burde fortolides under Toldlovens Position — jeg tror 238 — med 2 Skilling pr. Pund. Dette er imidlertid nu anderledes gennem en Toldpraksis, idet man under den fejlagtige Forudsætning, at Oleomargarin stammede fra Fedt og Fster og ikke fra Talg, har ladet det indgaa under Positionen Fedt og Fster. Jeg søgte at godtgøre dette, som jeg før sagde, under 2den og 3dje Behandling, og denne Paastand blev ikke blot godkendt af den højtærede Finansminister, men det blev tillige senere ved Afstemning over et Ændringsforslag godkendt af det høje Ting, at i den nye Toldlov skulde dette Stof ganske udtrykkelig nævnes og sættes til en Told af 6 Øre pr. Pund. Jeg tror, at efter at der har funden en saadan Godkendelse Sted baade fra den højtærede Finansministers og fra Tingets Side af, at Oleomargarinen i Virkeligheden er en Talgart, som kun under en fejlagtig Forudsætning hidtil er gaaet ind under en Position i Toldloven, hvorunder den ikke hører hjemme, vil det foranledige den højtærede Finansminister til for Æstertiden at lade Oleomargarin komme ind under den Position, hvorunder den ubestridelig hører, nemlig under Talg og Talgarter. Der kunde maaste herimod rejsses den Betænkelighed, om man derigennem vilde komme til at gaa den indenlandske Margarinetilvirkning for nær. Dette tror jeg imidlertid ikke vilde blive Tilfældet, idet Margarinen, der har ganske samme Hovedoprindelse som Oleomargarinen, selvfølgelig vil falde ind under samme Position og althaa vil blive stillet lige med Raastoffet. Det er denne Henstilling til den højtærede Finansminister, som jeg beder den højtærede Indenrigsminister om at modtage og efter nærmere Overvejelse bringe sin høje Kollega